

Kobus geeft een feest

Dieuwke Winsemius

Dieuwke Winsemius

Kobus geeft een feest

Met illustraties van Tiny van Asselt

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH B.V., NIJKERK

ISBN 90 266 3380 7

In het donker

Kobus zit in zijn schommelstoel. Hij leest de krant die Pluim, de eekhoorn net gebracht heeft. Hij schommelt zacht op en neer, op en neer, de krant knistert in zijn handen.

Er staat veel nieuws in de krant. De familie Konijn gaat een verre reis maken, helemaal naar Engeland. En aan de andere kant van het bos is een vreemd hol ontdekt. Het heeft een ingang onder de struiken. Kokke meldt: "Er komen rare geluiden uit dat hol, er wordt gelachen en gezongen. Ik heb staan luisteren, maar het zijn geen muizen of dassen, ook geen konijnen of egels."

Kobus besluit er straks maar eens langs te wandelen, daar wil hij meer van weten.

Hij leest verder. Nee maar, wat is dat nu voor een wonderlijk bericht? "Volgend jaar bestaat ons bos duizend jaar."

Daar moet Kobus diep over nadenken. Hoe kan een bos nu duizend jaar bestaan? Het is er toch altijd geweest? Het is er toch niet op een dag neergezet, net als de nieuwe huizen in het dorp? Daar was de ene dag nog een weiland en de volgende dag stonden er al muurtjes. Maar een bos? Nee, dat kan niet. Nee hoor, nu is meester Uil toch in de war, het bos is er altijd geweest.

Kobus neemt zijn pijpje uit de asbak en hij tikt ermee op de tafel. Wie zou dat beter weten dan hij? Want hij is zelf al bijna honderd jaar. Dus.

"Hoho Kobus," zegt hij dan tegen zichzelf. "Nu moet je wel even nadenken voor je iets zegt. Je bent niet àl bijna honderd, maar nog máár bijna honderd. O zo, honderd is nog lang geen duizend. En het bos was er al jaren voordat jij hier kwam wonen. Zo is dat."

Hij slaat de krant om voor het volgende nieuwtje.

Baas Klop, de specht en de timmerman van het bos, is weer beter. Baas Klop heeft een ongeluk gehad. Op een dag moest hij een gat in een boom maken en hoe het kwam weet hij zelf niet, maar ineens brak er een stukje van zijn bovensnavel af. Hij kwam dadelijk naar Kobus toe om hulp en Kobus heeft geprobeerd het stukje er weer aan te lijmen, maar dat lukte niet. Toen moest baas Klop naar het ziekenhuis en daar hebben ze de snavel gemaakt. Gelukkig, hij kan weer werken.

Iedereen die karweitjes heeft op te knappen kan zich bij hem vervoegen. Kobus lacht. Wat een deftig woord, vervoegen. Dat betekent natuurlijk gewoon dat iedereen bij hem kan komen.

Dan leest hij... nee... hij leest niets meer. Want langzaam, heel langzaam wordt het donkerder en donkerder in het kleine kamertje. Het vlammetje van de olielamp wordt kleiner en kleiner en dan... ffft... dan zit Kobus in het donker. Niet een klein beetje donker met nog licht door de kiertjes van een gordijn, nee, het is stikkedonker.

Vroeger, toen hij nog in zijn huisje woonde, ging zijn lamp ook wel eens uit, maar dan was het toch nooit zo aardedonker om hem heen als nu. Er viel altijd nog wel een lichtstraaltje naar binnen en als de maan scheen hoefde hij helemaal geen lamp aan te steken, dan was het kamertje tot in de verste hoekjes verlicht.

Maar nu? Kobus zucht. Hij staat op en met de handen tastend zoekt hij naar de kaars en de lucifers. Hij voelt van alles. Zijn pijp, de asbak, de tabaksdoos. Dan is hij bij de kachel, waar een pannetje heerlijke soep op staat. "Pas op Kobus, stoot het pannetje niet om," zegt hij hardop.

Daar is de kast, zijn bed en zijn nachtkastje. Hij stuntelt de hele kamer door, zijn handen gaan langs de meubeltjes en de muren. Waar is nu toch de plank waar de kaars op staat?

Kobus bromt en moppert. Bah, wat is het akelig donker. Zou het soms al nacht zijn? Als je in een hol onder de grond woont weet je vaak niet eens of het dag of nacht is, want daar is het 's nachts even donker als overdag. Hij probeert op de klok te kijken, maar zelfs met zijn neus tegen de wijzerplaat gedrukt kan hij de wijzers en de cijfers niet zien.

Het beste is dat hij maar naar buiten gaat. Au, daar stoot hij zijn elleboog tegen de hoek van de tafel. Dat doet gemeen pijn. Er valt iets om. Hij voelt, het is zijn beker. Nog een gelukje dat hij zijn melk net opgedronken heeft, anders was het wel een vieze smeerboel geworden.

Voetje voor voetje stommelt hij verder. Eindelijk, daar is hij bij de deur. Hij draait de knop om en even later staat hij in de gang. Maar daar is het warempel al net zo donker. Hij bromt in zijn baard, lotje potje, hij vindt er niks aan.

Bijna een jaar woont hij nu onder de grond in het hol van Melis, de das. Vroeger... hij wordt helemaal verdrietig als hij aan vroeger denkt... toen had hij een prachtig huisje in het bos. Hij had het gemaakt van een oud hondehok en het was wàt een mooi huisje geweest. Maar er waren mensen in het bos geweest en die hadden een brandende lucifer zomaar weggegooid. Net in zijn huisje. En toen was zijn huisje verbrand. Dat was vreselijk.

"Kom Kobus, je zou niet meer aan vroeger denken," knort hij. "Het was toch erg vriendelijk van Melis om jou een kamertje in zijn hol te geven? Melis zei, dat zijn hol groot genoeg was voor wel tien Kobussen. Tien, daar moest Kobus toen erg om lachen, want hij is

maar alleen.

Hij was reuze blij geweest dat hij na de brand niet buiten hoefde te slapen. Brr, in de regen en bij storm. Als het mooi weer is is het wel fijn om buiten te slapen, het mos is lekker zacht en 's morgens vroeg zie je de zon opkomen. En als het eens een koude dag is kun je een paar grote eikebladeren over je heen leggen. Maar als het regent word je tot op je hemd nat en je hebt geen kacheltje om je kleren te drogen. Nee, hij is heus in het begin heel blij geweest met het dasseshol.

Eerst had hij een kamertje met een raam. Dat was fijn, daar kon hij tenminste nog eens uitkijken. Overdag zag hij een stukje van de blauwe lucht en 's nachts zag hij de maan en de sterren. Maar op een nacht stooft Melis vreselijk geschrokken bij hem binnen. Hij moest dadelijk verhuizen naar een kamertje zonder raam. Zo was het veel te gevaarlijk.

Kobus begreep er niets van, wat was er nu gevaarlijk aan een raam? "Fretje staat steeds naar binnen te gluren, Kobus. Dat mag niet."

Fretje is de wezel uit het bos. En het is waar, als Fretje zich ergens laat zien voorspelt dat niet veel goeds.

"Maar Fretje doet mij niets," had Kobus toen gezegd. "Hij is wel een lelijkerd, maar eigenlijk is hij ook een beetje bang voor mij. Hij weet goed, dat ik het aan de boswachter vertel als hij..."

Maar Melis was hem in de rede gevallen. "Het gaat ook niet om jou, Kobus. Maar onze kindertjes zijn dikwijls bij jou. Jij vertelt ze verhaaltjes en je doet spelletjes met ze. Dat vinden ze heel fijn, maar door het raam zou Fretje ze kunnen zien. En hij zou ze opwachten als ze weer naar huis gingen. Nee hoor, wij vertrouwen hem niet, hij is en blijft een verschrikkelijke rover."

Toen moest Kobus verhuizen. Nu woont hij helemaal onder de grond. O, zijn kamertje is best gezellig hoor. Zijn eigen meubeltjes staan er en zijn kacheltje. Het is er altijd lekker warm. Maar er moet altijd een lamp branden, zelfs als de zon schijnt.

Kobus schuifelt de gang door. Heel voorzichtig over een trapje, dan nog een gangetje, nog één hoek om en dan is hij er. Hè, hij schrikt van twee dassekinderen die aan het spelen zijn.

"Dag Kobus!" roepen ze. "Ga je wandelen?"

"Is het dag of is het nacht, kinderen?" vraagt Kobus.

De dasjes schaterlachen. Die malle Kobus maakt zeker een grapje. Er valt toch licht door de ingang naar binnen? Ziet hij dat dan niet?"

Nu pas merkt Kobus dat hij al die tijd zijn ogen stijf dicht heeft gehouden. Vlug doet hij ze open, en dan...

Hij knippert met de ogen. Oei, wat is het ineens licht. Hij wordt er duizelig van. Hij aait de dasjes over hun kopjes. "Jullie zijn braaf," zegt hij. "En Kobus is een dom mannetje."

In de zon

Kobus gaat op een boomstronk zitten. Hij kijkt in het rond. De zon schijnt lekker warm op zijn hoofd. In de bomen zingen de vogels, hoog in de lucht vliegen twee ooievaars. Kobus kijkt naar ze. Zouden ze weer naar het warme land gaan? Wat moet het fijn zijn zo hoog door de lucht te vliegen. Hij neemt zijn muts in de hand en zwaait. "Hai! Goede reis jullie!"

De beide ooievaars draaien een rondje en strijken dan naast hem neer. "We hadden je nog dag willen zeggen, Kobus," zegt vader ooievaar, "maar ineens voelde moeder aan haar stelten dat het mooie weer niet lang meer zal duren. En je weet het, wij houden niet van de koude." "Ik ook niet," zegt Kobus, "maar ik heb een kachelkje."

Moeder ooievaar giechelt: "Wij niet, stel je voor, een kachelkje in ons nest."

"Is het mooi weer in het warme land?" vraagt Kobus.

"Nou en òf. Ga maar met ons mee. Je kunt wel op mijn rug zitten," zegt de vader.

"Menen jullie dat?" vraagt Kobus verrukt. Maar dan zucht hij. Het kan natuurlijk niet, een mannetje hoog in de lucht op de rug van een ooievaar.

"O nee?" Moeder ooievaar kleppert met haar snavel. "Heel vroeger leefde er ook een klein mannetje, Niels heette hij, en die vloog altijd mee op de rug van een gans. Je denkt toch niet dat een gans sterker is dan een ooievaar?"

Maar Kobus kan toch zo één twee drie niet weg gaan?

"Kunnen jullie een paar dagen wachten?" vraagt hij. "Ik moet toch een pyama halen en mijn tandenborstel?"

"O nee," zeggen de beide ooievaars tegelijk. "We kunnen geen dag wachten. De wind is al oost, de winter staat voor de deur."

Ze klappen met hun grote vleugels en in een wip zijn ze alweer hoog in de lucht. Kobus zwaait nog eens met zijn muts, dan zet hij hem weer op en trekt hem over de oren. Het is waar, het is koud.

Toch vriendelijke dieren, die ooievaars, om hem uit te nodigen. Maar hij had natuurlijk zijn schommelstoel niet mee kunnen nemen, en waar moest hij dan op zitten in dat verre land?

Kobus loopt door. Een eindje verder ziet hij een grote rode paddestoel, rood met witte stippen. Zo'n paddestoel waar kabouters in wonen. Wat heeft hij mooie kleuren!

Als hij om zich heen kijkt ontdekt hij dat de hele wereld vol prachtige kleuren is. De lucht is blauw en de bomen groen. De heide is paars, er zijn nog bruine paddestoelen ook. En Kokke, de kraai, die juist aan komt hippen is zwart. Pikzwart.

Kobus knippert nog eens met de ogen, hij was helemaal vergeten dat er zulke schitterende kleuren bestonden.

En plotseling schudt hij zo hard met zijn hoofd, dat zijn muts over de grond rolt. Hij strijkt met zijn hand door zijn baard en er komen diepe rimpels in zijn voorhoofd.

Lotjepotje, denkt hij, het is toch ook niets voor een mannetje om onder de grond te wonen? Dat is goed voor diegen. Maar mannetjes, al zijn ze nog zo klein en al hebben ze nog zulke goede ogen, mannetjes zien niets onder de grond. Niets van de kleuren, niets van de wolken en de lucht. Mannetjes horen in huisjes te wonen.

Kokke is naast hem op een omgevallen boom gaan zitten. Hij vraagt:

"Wat is er Kobus? Waar moet jij zo diep over nadenken, ka ka?"

"Nergens over. Gewoon," bromt Kobus. Hij zoekt in zijn jaszakken naar zijn pijpje, maar dat is natuurlijk op de tafel in het donkere kamertje blijven liggen.

"Ik begrijp het, ka ka," krast de kraai. "Je kijkt zo sip omdat je je pijpje vergeten hebt."

"Helemáál niet. En bemoei je niet met mij. Ik zal kijken zoals ik zelf wil."

"O meneertje, neemt u mij niet kwalijk." Kokke maakt spottend een buiging voor Kobus. "Ik wilde u alleen maar helpen, hoor meneertje."

Kobus schaamt zich een beetje omdat hij zo onvriendelijk was. Kokke is zijn vriend, hij helpt hem altijd. Hij doet boodschappen en hij roept hem als een van de dieren zijn hulp nodig heeft.

"Laat mij maar even begaan, Kokke. Ik liep te mopperen en te brommen omdat ik het niet naar mijn zin heb. Bah, altijd in dat donkere hol, niets voor mij. Zo, nu weet je het."

Kokke houdt zijn gladde zwarte kopje scheef, hij klappert even met zijn snaveltje. Met zijn kraaloogjes kijkt hij Kobus strak aan.

"Kobus, je bent een rare Chinees. Als je het niet meer naar de zin

hebt bij Melis dan ga je eenvoudig verhuizen. Er staat van alles leeg in het bos. Onder de eik is een groot leeg muizehol, daar pas je best in."

"Als je niets beters weet." Kobus trekt een lelijk gezicht. "Zeker van het ene donkere hol in het andere."

"De holle boom dan? Of het ooievaarsnest op het landje achter het bos? De ooievaars zijn pas weer vertrokken, ik zag ze vliegen. Ze hadden wat een mooi huis in een wagenwiel boven op een hoge paal."

"Je weet niet wat je zegt. In een holle boom heb ik al eens gewoond, daar verpip je in de winter van de kou. En in het ooievaarsnest? Nou zeg, je wordt bedankt."

Verontwaardigd schudt Kobus zijn hoofd. "Aan zoiets geks kan alleen een vogel denken. Die kan vliegen en op het nest neerstrijken. Ik kijk wel uit. Zeker elke keer langs die paal naar boven klimmen? Nee, als je niets beters weet te zeggen kun je beter je snavel houden."

"Saluut!" zegt Kokke boos. Hij spreidt zijn vleugels al uit om weg te vliegen. "Als jij niets beter weet dan zo te mopperen, dan praat ik niet meer met jou. Nijdas die je bent."

Hij krast nog een paar maal en met één vleugelslag is hij al een meter boven de grond. Hij heeft geen zin met iemand te praten die zo humeurig is. Het is mooi weer, de zon schijnt, dan maakt hij liever een rondje boven het bos.

Kobus krijgt plotseling een natte neus, er glijdt een traan over zijn wang. Hij heeft medelijden met zichzelf. Nu kan het zelfs Kokke, zijn vriend, niets meer schelen dat hij zo ongelukkig is. Hij snuit zijn neus en veegt zijn traan weg. Nu heeft hij niemand meer die om hem geeft. Eigenlijk kan hij maar beter weg gaan, terug naar de stad waar hij héél vroeger gewoond heeft.

Kokke bedenkt zich. Hij wilde wegvliegen, maar dan voelt hij dat Kobus niet echt boos was, maar alleen verdrietig. Bij de grote eik aan het eind van het bos keert hij om. Hij heeft medelijden met Kobus. Even later zit hij weer op de omgevallen boom. Hij geeft Kobus een stootje met zijn vlerk. "Ka ka, zal ik jou eens wat zeggen? Jij moet weer een huisje hebben. Een huisje met een dak er op, met raampjes en een deur. Je moet weer een kamertje hebben met een schoorsteen, waar je je kachelkje voor kunt zetten. Straks wordt het winter, dan moet je het weer lekker warm kunnen stoken. En weer een pannetje soep op de kachel kunnen koken. Ka ka!"

"Oh!" roept Kobus uit en hij zet grote ogen op. "Weet jij dat allemaal nog? Ik was bijna vergeten hoe mijn huisje er vroeger uitzag."

"Ik niet, hoor. Je had een bedje om in te slapen en een grote kast met allerlei flesjes en potjes. En als er dan iemand ziek was in het bos, jongens, dan deed Kobus zijn geheimzinnige kast open en hij vond vast en zeker een middeltje om de zieke te helpen."

"Ja, zo was het vroeger," knikt Kobus. "Maar mijn huisje, mijn mooie huisje is ver..."

"Begin dáár nu niet weer over," zegt Kokke ongeduldig. "Wat voorbij is, is voorbij, daar moet je niet meer over praten, want daar schiet je niets mee op. Waarom bouw je niet weer net zo'n huisje? Op dezelfde plek? Je woonde er mooi."

"Hoe zal ik ooit op mijn eentje een huis bouwen?" vraagt Kobus.

"Je bent een uilskuiken," bromt Kokke alweer.

Tegelijk kijkt hij verschrikt in het rond. Stel je voor dat meester Uil hem gehoord heeft. Zijn kinderen zijn uilskuikens, hij wil de meester niet beledigen.

En vlug verbetert hij: "Ik bedoel dat je een grote sukkel bent. Ja, sorry hoor, dat ik dat zomaar tegen een oude man zeg, maar iemand moet het toch eens zeggen. Ik bedoel dat je oliekoekendom bent. Hoeveel jaren heb jij ons allemaal niet geholpen? Alle dieren zullen blij zijn als ze iets terug kunnen doen."

"Denk je?"

"Natuurlijk. Wat dacht jij dan?"

Kobus' gezicht klaart helemaal op. "Ik ga meteen iedereen vragen om een poot te helpen," zegt hij. Hij voelt zich eensklaps veel vrolijker. Dat hij daar niet aan gedacht heeft.

Hij loopt op een holletje terug naar het hol van Melis. Kokke vliegt een eindje mee, maar als Kobus niet meer naar hem kijkt vliegt hij op. De deur van het dasseshol staat open. In de gang struikelt Kobus opnieuw over de kleine dasjes, die nog altijd aan het spelen zijn.

"Doe je mee, een potje eikelen?" vragen ze.

"Ik heb geen eikels, maar ik heb ook geen tijd," antwoordt Kobus. Hij moet immers rustig bedenken wat er allemaal moet gebeuren als iemand een huis gaat bouwen.

Wie wil helpen?

Gelukkig, hij vindt de lucifers en de kaars. Even later heeft hij het vlammetje aangestoken en een gezellig licht schijnt door de kamer. Hij gaat bij de tafel zitten, zijn hoofd in de handen. Dan kan hij goed nadenken. Want als iemand een huis gaat bouwen moet hij vooraf bedenken hoe het moet worden. Hoeveel planken hij nodig heeft voor de wanden en hoeveel dakpannen voor het dak. Hoe groot de deur moet worden en waar de schoorsteen moet komen en nog veel meer. Het is vreselijk moeilijk. Hij is vergeten hoe zijn oude huisje er uitzag.

Ineens denkt hij aan baas Klop. Er stond toch in de krant dat die weer werk kon doen. Hij zal hem zeker raad geven na alles wat Kobus voor hem gedaan heeft.

Hij gaat dadelijk op stap. Al van ver hoort hij de specht kloppen, hij hamert en timmert dat het een lust is. En hij zingt erbij. Natuurlijk is hij blij dat hij weer werken kan.

Kobus loopt naar de boom waar hij bezig is. Wel drie maal roept hij: "Baas Klop! Wil je mij helpen?" Maar de specht hoort hem niet.

Vrouw Klop komt naar buiten. Ze heeft een dik boek onder haar vlerk. "Wat kom je doen?" vraagt ze aan Kobus. "Je komt mijn man toch niet lastig vallen? Die heeft het veel te druk, hoor."

"Lastig vallen? Welnee. Ik kom alleen vragen of hij mij helpen wil. Ik wil weer een huisje bouwen, zie je? Maar veel verstand van bouwen heb ik niet."

"Aha, je komt dus als klant." Vrouw Klop doet het dikke boek open en met haar pootje wijst ze wel twee bladzijden vol namen aan.

"Kijk eens hoe druk mijn man het heeft," zegt ze. "Dat komt omdat hij de beste timmerman van het hele bos is. Je moet wel een poosje geduld hebben, je bent nog lang niet aan de beurt, hoor Kobus. Ik zal je naam in het boek schrijven, dan kom je vanzelf aan de beurt."

Kobus krabt achter zijn oor. "Wanneer ben ik aan de beurt, denk je?" Vrouw Klop telt en telt. "Over honderd dagen," zegt ze, "kom dan maar eens terug."

Honderd dagen? Maar dat is vreselijk lang. Zo lang kan Kobus niet wachten.

"Misschien wil de baas wel even zeggen wat ik doen moet. En hoe ik het doen moet. Ik heb hem toch ook geholpen toen hij de punt van zijn snavel had gebroken? Toen heb ik er een pleister om gedaan en ik heb hem naar het ziekenhuis gebracht," zegt Kobus beteuterd.

"Daar weet ik niets meer van," zegt vrouw Klop snibbig. "Ik weet alleen dat mijn man het druk heeft. Over honderd dagen heb ik gezegd."

Kobus wil al weggaan, maar daar komt baas Klop uit de boom. Hij heeft gehoord wat zijn vrouw tegen Kobus gezegd heeft.

"Foei toch vrouw," zegt hij streng. "Kobus hoeft toch niet te wachten. Kobus gaat voor."

"M... m... maar je had gezegd," stottert zijn vrouw en ze kijkt verlegen naar Kobus. "Je had gezegd dat ik eerlijk ieder op zijn beurt in het boek moest schrijven."

"Ja ja, dat doe je ook heel braaf, maar dat geldt alleen voor de dieren, niet voor Kobus. Kun je een week geduld hebben Kobus?"

Eigenlijk niet, denkt Kobus, maar hij durft niet verder aan te dringen. Hij is allang blij dat de specht hem wil helpen.

En hij ziet niet dat baas Klop zijn vrouw een knipoogje geeft.

Nu wandelt Kobus naar het hazeleger. Raar eigenlijk, denkt hij, dat het hol van een haas een leger wordt genoemd. Maar daar maakt hij zich nu niet druk om. Hij zal nu aan Lampe, de haas vragen of hij ook wil helpen.

Lampe is niet thuis. Zijn moeder zegt dat hij een eindje is gaan hippen, maar dat hij zo weer thuis komt. Wil Kobus niet even binnen komen, ze heeft eikeltjeskoffie gezet.

Maar daar heeft Kobus geen tijd voor. "Wilt u een boodschap overbrengen?" vraagt hij. En hij vertelt van zijn plan om een huisje te gaan bouwen. Ook dat de specht hem pas over een week kan helpen en dat duurt te lang.

"O, Lampe zal je zeker helpen," zegt de oude vrouw haas. "Jij hebt ons toch ook geholpen toen ik reumatiek had? En reumatiek is erg voor een haas, hoor. Kijk eens," ze steekt tegelijk haar beide voorpoten in de lucht, "kijk eens wat ik alweer kan. Ik ben helemaal beter en ik weet zeker dat mijn zoon je zal helpen."

"Zo, weet u dat heel zeker?" Eensklaps staat Lampe naast Kobus. Hij kijkt zijn moeder woedend aan. "Natuurlijk wil ik wel helpen, maar dan zal ik dat zelf wel zeggen. Wat moet er gebeuren, Kobus?"

Timmeren? Metselen? Verven? Behangen? Ik kan alles. Maar vandaag niet. Ik heb net een eind gehipt, daar moet ik van uitrusten. En morgen niet, want dan ben ik jarig. En overmorgen niet, want dan moet ik weer uitrusten van mijn verjaardagsfeest. En daarna..."

Nu wordt zijn moeder verschrikkelijk boos. Ze pakt Lampe bij zijn lange oren en schudt hem wild heen en weer.

"Jij lelijke, luie Lampe! Ben je dan vergeten hoe Kobus ons altijd geholpen heeft?"

"Laat me los! Laat me los! Au, je doet me pijn! Ik wil heus wel werken, maar nu niet. Kom volgende week maar eens terug als ik uitgerust ben, hoor Kobus."

Moeder haas schaamt zich erg om haar jongen. "Als ik je soms helpen kan, dan zeg je het maar," biedt ze aan. "Sterk ben ik niet meer, ik ben oud en ik kan geen zware dingen meer tillen. Maar ik kan heel goed een huisje gezellig maken. Gordijntjes kan ik naaien en kledjes op de vloer leggen en zo."

Kobus keert zich om, ze hoeven niet te zien dat hij alweer een traan heeft. Maar nu ziet hij ook niet, dat Lampe zijn moeder een knipoog geeft.

Verdrietig loopt Kobus verder. Verdrietig, maar tegelijk ook boos. Verdraaid, niemand op de hele wereld wil hem helpen, iedereen heeft het te druk.

Er druppen twee dikke tranen uit zijn ogen en zijn neus wordt weer nat. Hij zoekt in zijn zak naar een zakdoek, maar sukkel die hij is, die heeft hij thuis vergeten. Dan veegt hij zijn tranen en zijn neus af aan zijn mouw, het kan hem niets meer schelen. Hij gaat weg. Hij wil niet weer in dat donkere dasseshol, hij gaat weer naar de stad waar de mensen wonen.

Gelukkig heeft hij zijn pijpje en zijn tabak nu niet vergeten. Hij stopt de tabak in de pijpekop, doet het dekseltje op zijn pijp omdat het waait. Er mogen geen vonkjes uit de pijp in het bos spatten, dan zou er brand komen.

Hij is zo blij dat hij een besluit heeft genomen, dat hij langs zijn pijpje heen een liedje zingt. Pomperepom-pom-pom-, pomperepom-pom-pom.

Ineens hoort hij: "Pamperepam-pam-pam, pimperepim-pim-pim!"
Wie zingt daar? Of steekt iemand de gek met hem?

Hij is aan het eind van het bos gekomen. Hij hoort nog meer stem-

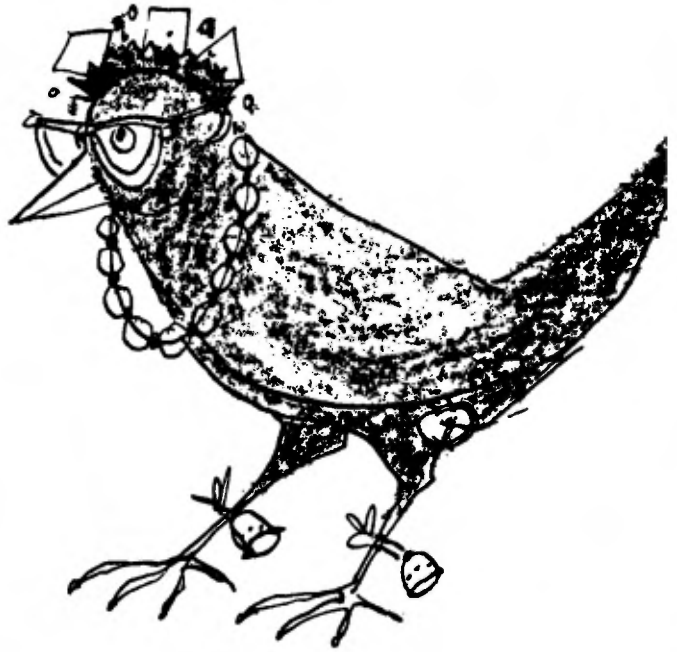
men, lachen en fluiten. Natuurlijk, hij is bij het vreemde hol, waarvan meester Uil in de krant heeft geschreven. Waar Kokke wonderlijke geluiden heeft gehoord.

''Puumpere-puum-puum-puum, pempere-pem-pem-pem,'' klinkt het dan.

Van achter een dikke steen komt een vreemde vogel tevoorschijn. Kobus schrikt van hem en knijpt zijn ogen stijf dicht. Dan doet hij ze langzaam één voor één weer open. Eerst op een kiertje, dan helemaal. Met een bibberstemmetje zegt hij: ''Wie bent u? Ik heb nog nooit iemand als u gezien.''

''Ha ha ha, hij heeft nog nooit iemand als ik gezien. Nou, dan moet je maar goed kijken, vader.''

Kobus bekijkt de vogel van onderen naar boven. Zijn stem is best vriendelijk, vindt hij. Maar verder? Van zijn leven heeft Kobus geen vogel gezien met zo veel prachtige kleuren en zulke wonderlijke dingen. In het bos komt een enkele keer een gaai, die heeft ook felgekleurde veren. Blauw en rose en zwart en wit. Deze vogel lijkt

een beetje op een gaai, maar zijn staart is wel zo lang als die van een ekster. Gaai, ekster, gekster, giechelt hij.

Kon hij de ogen van de vogel maar zien. Aan iemands ogen weet je altijd of hij echt vriendelijk is. Maar hij kan de ogen van deze vogel niet zien, die zitten verstopt achter een grote bril met rose glazen. Eigenlijk staat dat best grappig.

Kobus raakt niet uitgekeken. Om de nek van de vogel hangt een snoer prachtig gekleurde kralen en schelpjes. In zijn kuif flonkeren kleine spiegeltjes. Aan zijn pootjes rinkelen belletjes en elke keer als hij zijn vleugels uitslaat gaat er een lampje aan.

Leuk en mal, denkt Kobus. Stel je voor dat hij er zo bij liep, dan zouden alle dieren van het bos hem wel uitlachen. Trouwens... eigenlijk zou het hem geen zier kunnen schelen, ze mochten lachen als ze dat wilden. Hij zou ook best zulke schitterende dingetjes willen hebben, bijvoorbeeld zulke flonkertjes in zijn baard. Dat zou even geinig staan!

"Als je nu genoeg gekeken hebt," zegt de vreemde vogel, "dan wil ik wel eens weten wie jij bent. Woon je hier?"

"Ik heet Kobus," zegt Kobus. "En jij?"

"Dat is fraai," de vogel begint vrolijk te lachen. "Dan heten wij bijna gelijk. Mijn naam is Kwiebus. Aangenaam."

"U bent een rare kwiebus, dat komt goed uit," vindt Kobus.

"Zeg maar je," zegt de vogel. "Wil je niet even binnen komen?" Eigenlijk zou Kobus het wel willen, want hij is wel nieuwsgierig. Maar als hij naar de stad wil moet hij nu verder. Het is nog ver.

"Een andere keer graag," zegt hij.

"De groeten!" roept Kwiebus.

De groeten? denkt Kobus. Ik zou niet weten aan wie. Dan loopt hij door.

Kokke doet zijn best

Kokke is over het bos weggevlogen. Hij heeft met die goeie Kobus te doen. Hij moet hem helpen, maar hoe?

Hij strijkt neer op de plek waar vroeger Kobus' huisje heeft gestaan. Er liggen nog wat verkoolde stukken hout en wat kapotte dakpannen. Ook een gescheurd gordijntje.

Dan ineens ziet hij onder een struik wel tien mooie nieuwe plankjes liggen. Hoe komen die daar nu? Van wie zijn ze? Er zal toch niemand anders van plan zijn om op het plekje van Kobus een huis te bouwen? Dat mag niet gebeuren.

Hij gaat op een boomtak zitten om na te denken. Dat hij zijn vriendje moet helpen is zeker, maar een vogel kan niet zo heel veel. Hij kan geen zware stenen sjouwen en hij kan geen spijkers inslaan.

Maar ik kan wel aan de andere dieren vragen om dat te doen, denkt hij. Ze hebben mij altijd naar Kobus gestuurd als ze hem nodig hadden, nu doen we het eens andersom. Ja, zeg nu zelf, ik ben altijd de boodschappenjongen van het hele bos geweest. Voor Lampe, de haas heb ik Kobus gehaald toen zijn oor onder een zware balk zat. Voor de familie Eend heb ik hem gehaald toen het kleine Roodsnaveltje in het ijs was vastgevroren en ik heb altijd iedereen gewaarschuwd als Fretje in de buurt was. Nu mogen de dieren best eens wat terugdoen. Hup Kokke, aan de slag!

Allereerst naar de familie Mikse. Hij tikt met zijn snavel tegen de deur van het konijnehol.

Mikse en zijn vrouw zijn een tikkeltje vreemd, vindt hij altijd. Ze praten anders dan de andere dieren, een beetje krom, je moet er altijd om lachen. Dat komt natuurlijk omdat ze uit het buitenland komen en nog Nederlands moesten leren toen ze in het bos kwamen wonen. Meester Uil heeft hen geholpen om de taal te leren. Als je ergens wilt werken en wonen, dan moet je met de andere dieren kunnen praten. Nu kunnen de kleine konijntjes al beter spreken dan hun ouders.

Kokke tikt nog eens. Dan gaat de deur op een kiertje open.

''Wie is daar?'' roept een klein konijntje.

''Ik ben het. Kokke, de kraai.''

''Dan is het goed. Dag mijnheer Kokke, komt u binnen.''

Mijnheer Kokke! Daar moet de kraai vreselijk om lachen, zo is hij nog nooit genoemd.

"Dag jongeheer Mikse," zegt hij.

Het konijntje giebelt: "Mis! Ik ben een meisjeskonijn."

"O, neem me niet kwalijk. Weet dat maar eens tegenwoordig. Dag jongejuffrouw Mikse. Kan ik je vader of je moeder even spreken?"

Het konijnemeisje schudt haar kopje. "Mijn vader en moeder zijn niet thuis, mijnheer. Ze zijn naar de familie, ver weg. Onze grootmoeder is ziek en nu brengen zij haar een bezoek."

"Ach ja, dat is waar," zegt Kokke. "Dat stond immers ook in de krant?"

Het kleine konijntje roept haar broertjes en zusjes.

"Het staat in de krant," zegt ze bang. "Nu weet Fretje dat wij alleen thuis zijn."

Dat vindt Kokke ook gevaarlijk en hij belooft de kleintjes, dat hij regelmatig over zal vliegen en goed op de wezel zal letten.

"Doe de deur maar vlug weer dicht," zegt hij, "ik heb geen tijd om binnen te komen."

"Waarom niet?"

"Omdat ik op stap moet voor Kobus."

"Voor mijnheer Kobus? Wat is er dan? Wij houden erg van mijnheer Kobus. Toen wij klein waren hebben we eens bij hem gelogeed. We hebben allemaal met elkaar in zijn tafella geslapen."

Dat kan Kokke niet geloven. "Met zijn achten? En Kobus heeft maar zó'n klein tafeltje met zó'n klein laadje."

"O, maar toen waren wij ook nog maar zóó klein. We pasten er wel in en mijnheer Kobus dekte ons toe met een theedoek en hij maakte de lekkerste hapjes voor ons. Mmmm, we weten het nog goed."

De kleine konijntjes beloven dat ze de boodschap aan hun vader en moeder over zullen brengen. "En als we kunnen helpen met sjouwen, we zijn sterk, hoor," zeggen ze.

Zo gaat Kokke van hol naar hol en van nest naar nest. Overal vertelt hij wat zijn plannetje is en overal beloven de dieren dat ze zullen helpen. Zelfs de kikkers en de egels.

"Kom dan vanavond om acht uur bij de holle boom," zegt Kokke.

"En zoveel mogelijk bouwmetaal meenemen." Dat is een moeilijk woord, hij zegt het tweemaal. Bouwmetaal.

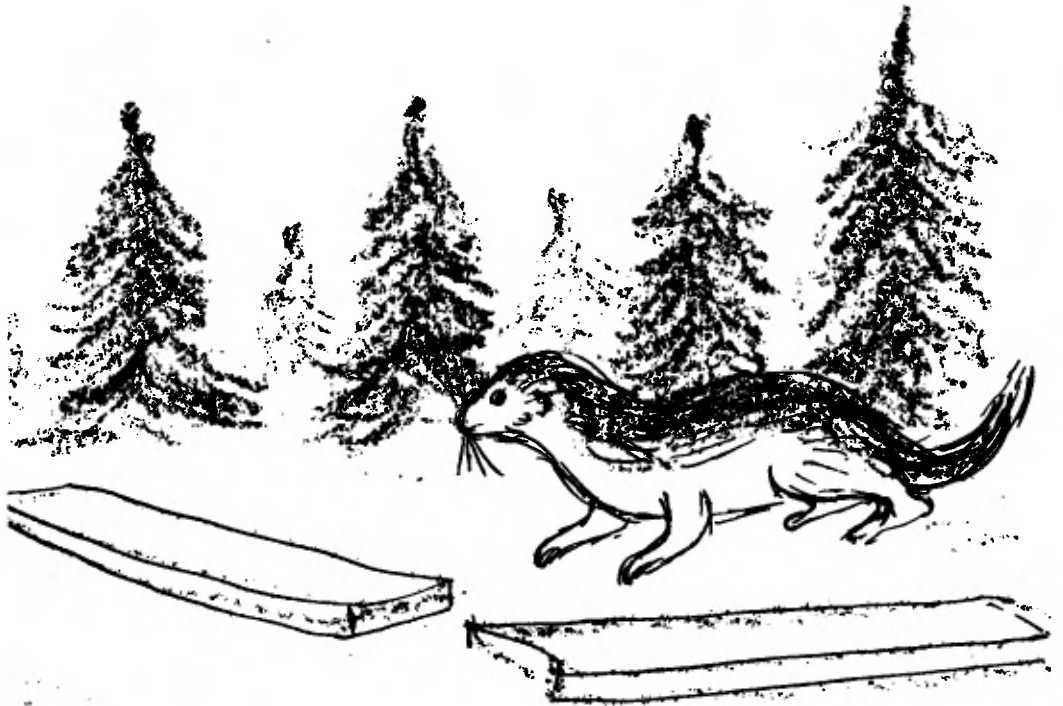

Als laatste vliegt Kokke naar het nest van meester Uil. Die woont nu in een verlaten nest van een roofvogel en daar heeft hij nu meer ruimte voor zijn schooltje.

Meester Uil zegt alles wat hij zeggen wil altijd erg deftig. Met heel mooie woorden. Hij zegt dat hij het een loffelijk plan van Kokke vindt en dat hij in hoogsteigen persoon aanwezig zal zijn. Tenslotte is hij de verstandigste van alle dieren, hij zal het werk verdelen. En dan zal hij zijn vrouwtje vragen om een grote ketel chocolademelk te koken, als de dieren dan hard gewerkt hebben, krijgen ze een kommetje.

Kokke vindt het een leuk idee. Iedereen houdt van chocolademelk en als de dieren weten dat ze dat zullen krijgen, werken ze vast ééns zo hard.

Maar nu is Kokke toch werkelijk moe van al dat vliegen en draven. Hij zal nog eenmaal langs de plek gaan waar het huisje gebouwd wordt, dan gaat hij het Kobus vertellen en dan vliegt hij fijn naar huis.

Lekker wormpjes eten en dan slapen tot acht uur.

Maar bij het plekje van Kobus' huisje schrikt Kokke zich een puist. Wie verdwijnt daar achter een dikke boom? Van wie is die bruine staart?

Een paar uur geleden is hij hier ook geweest, toen was er niemand. Toen telde hij tien mooie, nieuwe plankjes onder de struiken. Nu gluurt er een dier om de hoek van een boom... en Kokke telt... eens kijken... nee maar, hoe kan dat?... hij telt maar liefst dertien plankjes. Dat is drie meer dan zopas. Hoe kan dat?

Daar moet hij meer van weten. Hij fladdert van de tak af op de grond. En ineens staat hij tegenover dat dier. Het is lang en bruin, het heeft een spitse neus en een lange staart. Het is Fretje, de wezel.

"Ga je weg, lelijk beest! Ka ka! Wat moet je hier?"

Kokke probeert niet te stotteren, maar van de schrik kan hij bijna niet uit zijn woorden komen. "M...m...maak dat je wegkomt, ka ka!"

Fretje gaat niet weg, hij komt juist dichterbij. Hij kijkt Kokke brutaal aan.

"Datzelfde kan ik ook tegen jou zeggen, hoor zwarte kraai!" piept hij. "Ik mag hier net zo goed zijn als jij. Het bos is van ons allemaal."

Dat is waar, dat moet Kokke toegeven. Maar met Fretje moet je altijd op je hoede zijn, hij is niet te vertrouwen. En met al die jonkies in het bos, de kleine konijntjes, de egeltjes en de mollekinderen kun je niet voorzichtig genoeg zijn. Hij moet Fretje niet boos maken. En zo kalm mogelijk zegt hij: "Wat ik hier doe wil je weten? Wel, ik kijk gewoon naar de plek waar we vanavond het nieuwe huisje van Kobus gaan bouwen."

"Jij kijkt," hoont Fretje en hij strijkt met zijn voorpootjes langs zijn snorharen. "Jij kijkt, maar ik doe wat. Ik werk. Dat is een heel verschil, hoor eigenwijze kraai. Dit hier," en hij wijst naar een plankje dat hij juist op de grond heeft neergelegd, "dit hier is het veertiende plankje dat ik voor dat nieuwe huisje heb aangedragen. Wat zeg je nu?"

Kokke kijkt beteuterd, hij zegt niets meer.

"Jullie denken altijd," gaat Fretje door, "dat ik lelijke, kwade dingen doe. Jullie zijn allemaal kwaadsprekers. En wie kwaadspreekt heeft geen tijd om op goede dingen te letten."

"Nou ja, maar jij..." hakkelt Kokke.

"Houd maar gauw je snavel en laat me met rust." Fretje neemt een sprong en weg is hij, onder de struiken. Hij roept nog: "Twintig plankjes krijgt Kobus van mij. Voor nop, voor niks."

Dat is niet te geloven. Fretje is dus lang niet zo gemeen als hij er uitziet.

"Hé, wacht eens even," roept Kokke. "Kom je vanavond ook? Help je mee bouwen? Alle dieren komen!"

Fretje steekt zijn snuit weer onder de struiken vandaan. Zijn oogjes glinsteren. "Komen ze allemaal? Ook de muizen en de egels?" Hij likt met zijn tongetje om zijn bek. "Nou, reken maar dat ik er dan ook ben, ik lust best een mals hapje, nam nam." Maar dan kijkt hij naar de plankjes en ineens zegt hij: "Nee, het is beter dat ik niet kom. Want als ik zou komen... en ik rook al die muisjes en egeltjes... dan zou ik... nee hoor, deze keer blijf ik thuis. Om Kobus' plezier niet te bederven. Bouwen jullie maar fijn met elkaar dat huisje." En weg is

Fretje.

Kokke is helemaal in de war, hij staat nog te trillen op zijn pootjes. Hij weet niet wat hij nu van de wezel moet denken. Aan de ene kant is hij een lelijkerd, aan de andere kant een goeierd. En Kokke vindt dat dat niet bij elkaar past. Of zou het komen omdat Fretje een roofdier is?

Het is bijna acht uur. Kokke zit al op een tak van de holle boom te wachten. Als iedereen nu maar doet wat hij beloofd heeft, denkt hij. Hij weet best, dat dieren vaak zomaar iets beloven, maar dat ze gewoon dingen vergeten.

Gelukkig, daar komt de eerste. Het is baas Klop. Hij heeft een grote kist onder zijn vleugel, een gereedschapskist. Dat ziet er goed uit! Dan komen van alle kanten de dieren tevoorschijn. Onder de struiken vandaan, uit de holletjes onder de bomen en uit de lucht. Kwaak, de kikker komt aanhippen, hij heeft een groot pompeblad meegebracht. Dat kan een vloerkleed worden in het huisje, zegt hij.

Kokke wijst ieder een plaats. Dat moet met zorg gebeuren, want alle dieren houden niet van alle andere dieren. Een konijn kun je beter niet naast een haas zetten en eigenlijk zien veldmuisjes ook liever geen dassen. Maar Kokke weet ze allemaal zo neer te zetten dat ze het naar de zin hebben.

En een lawaai dat het is! Kokke kan er bijna niet overheen krassen. En het is maar goed dat meester Uil er aankomt, nu worden de dieren wel stil. Dat zijn ze gewend van toen ze bij meester Uil op school gingen, dan moesten ze ook stil zijn als hij binnen kwam.

Meester Uil schraapt zijn keel voor hij begint te praten. Hij zet zijn bril op, dat staat erg wijs en verstandig. Hij zegt plechtig:

''Beste dieren. Ik ben zeer verheugd dat jullie allemaal gekomen zijn. Eendracht maakt macht. Als wij alle vlerken en poten ineen slaan zal het ons gelukken om in één nacht een huis te bouwen voor ons aller Kobus. Ieder moet doen waar hij bekwaam in is, daarom is het zo goed dat wij met zo veel verschillende dieren bij elkaar zijn. Nogmaals hartelijk welkom, ook uit naam van Kobus. Zo is het toch, hè Kobus?''

Er komt geen antwoord.

''Zo is het toch, hè Kobus?'' herhaalt de Uil, nu een beetje luider. Nog geen antwoord. Alle dieren kijken in het rond. Waar is Kobus?

Niemand ziet hem. Ze zoeken onder de struiken en achter de bomen. In de takken en in de holle boom. Maar nergens vinden ze Kobus. Hoe kan dat?

"Je hebt toch wel tegen Kobus gezegd dat hij hier vanavond om acht uur moest zijn?" vraagt meester Uil aan Kokke, en zijn stem klinkt erg streng.

Dat is nu vervelend. Nu heeft Kokke zo zijn best gedaan om alles goed te doen, hij heeft geen dier vergeten en nu krijgt hij toch nog een standje. Hij krabbelt eens met een pootje achter zijn oor, hij moet goed nadenken.

Ja, daar heeft hij warempel vergeten om het tegen Kobus te zeggen. Wat oliekoekendom.

"Wij hebben hem wel zien lopen," zegt een egel. "Hij draafde. En toen wij vroegen waar hij zo hard naar toe ging wilde hij het ons niet vertellen. Mijn geheim, zei hij."

"Welke kant ging hij uit?" vraagt meester Uil. "Dan kunnen wij hem achterhalen."

"Die kant uit!" zeggen de egels en ze wijzen allemaal naar een andere kant.

"Ach jullie," moppert meester Uil. "Domkoppen zijn jullie." Natuurlijk is Kobus nog in het hol van Melis, denkt iedereen. Hij weet nog van niks.

"Als we dan alvast beginnen te bouwen," zegt baas Klop, en hij deelt hamers en spijkers uit, "dan kan Melis misschien Kobus halen. Wie weet zijn we al bijna klaar als hij komt."

Dat wil Melis wel. Hij kan mirakels hard lopen als hij dat wil. En even later is hij al bij zijn hol. De voordeur staat open. Hij gaat naar binnen en klopt op de deur van Kobus' kamertje. Geen antwoord.

Hij klopt nog eens. Kobus valt immers wel eens midden op de dag in slaap. Dat komt omdat hij in het donker niet kan zien of het dag of nacht is.

Als er nog geen antwoord komt opent Melis de deur en gaat naar binnen. Dassen kunnen zelfs als het stikkenacht is nog wel wat zien en Melis ziet dadelijk dat Kobus er niet is. Zijn bedje is netjes opge maakt, zijn slofjes staan ervoor. De kachel is uit en nergens is rommel. Op de tafel ligt geen pijpje en geen zakje tabak.

Kobus is niet thuis. Waar zou hij zijn?

Naar de stad

Kobus loopt stug door. Hij kijkt naar de blauwe lucht en naar de witte wolken. De zon gluurt nog om de hoek van een wolk, maar hij staat niet hoog meer aan de hemel. Straks wordt het avond. Hij mag wel opschieten als hij voor die tijd in de stad wil zijn.

Als ik eens naar de Achterweg wandelde, denkt hij. Daar woont de boer die mij lang geleden dat oude hondehok heeft gegeven. Wie weet heeft hij nog wel een hondehok.

Hij zal maar hard gaan lopen. Zojuist is hij de familie Egel tegengekomen. Ze vroegen waar hij naar toe ging, maar dat heeft hij lekker niet verteld. Als niemand in het bos hem helpen wil hoeft ook niemand te weten waar hij is.

Hij is al ver voorbij het weiland als er plotseling een grote zwarte vogel over zijn hoofd vliegt. "Hè hè, eindelijk!" hoort hij krassen. "Wat ben ik blij dat ik je gevonden heb. Ka ka, ik heb je overal gezocht. Ka, ka! We weten niet wat we zonder jou moeten beginnen. Kom maar gauw mee."

"Nou, ik weet best wat ik zonder jullie moet beginnen," zegt Kobus nijdig. Hij zet het meteen weer op een lopen en Kokke moet een eind vliegen om hem weer in te halen.

"Waarom loop je zo hard?"

"Omdat ik daar zin in heb," zegt Kobus. "En ik ben mijn eigen baas." Hij hijgt vreselijk, maar hij blijft doorhollen.

"Dat is niet goed, Kobus. Wie zo oud is als jij moet niet meer zo hollen en draven, die moet kalmpjes leven."

"Bemoei je niet met mij!" Kobus staat even stil om uit te puffen.

"Ga maar gauw weer naar de andere dieren en laat mij met rust!"

"We hebben iets bedacht, Kobus."

"Ja ja, mij zeker weer in een ander donker hol stoppen."

"Nee, heus niet. We willen..."

Maar Kokke krijgt geen kans om te vertellen wat de dieren met elkaar willen doen. Kobus wil niet praten en niet luisteren.

"Dan moet je het ook zelf maar weten, brommerige oude man die je bent. Dan moet je ook maar in je sopje gaar koken."

Weg vliegt Kokke. Hij krast nog eens, ka ka! Je bent een stommerd

Kobus, betekent dat. Want nu weet je ook niet wat voor grote verrassing er straks op je wacht.

Kobus kijkt Kokke nog even na als die hoog in de lucht wegvliegt. Zie je wel, denkt hij, het kan Kokke ook al geen snars schelen waar ik naar toe ga. En in plaats dat Kobus even rustig nadenkt over wat Kokke gezegd heeft, dat de dieren iets bedacht hebben, in plaats daarvan wordt hij hoe langer hoe bozer. Ze kunnen hem wat, al de dieren waar hij altijd zo goed voor is geweest. Ze kunnen... ze kunnen...

Hij holt en holt tot hij helemaal buiten adem is. Zou hij er bijna zijn? Hij tuurt in de verte, zijn hand boven zijn ogen. Nee, hij ziet de huizen van de stad nog niet.

Heel even denkt hij, dat hij misschien beter terug kan gaan. In de stad kent hij niemand, in het bos kent hij iedereen. Maar dat denkt hij maar een heel kort ogenblikje. Nee hoor, hij moet verder, naar de stad. Daar wonen vast ook vriendelijke mensen. Zoals de boer van de Achterweg.

Op een dikke steen rust hij even uit, hij rookt een pijpje en dan heeft

hij weer moed om verder te gaan. Hij zal zich geen zorgen meer maken, alles komt wel goed. Straks in de stad zal hij ook zijn oude huis opzoeken. Hij kon altijd heel goed met de bewoners opschieten, een grote muizenfamilie. Die zijn vast blij dat hij weer terugkomt. Hij pakt de rookwolkjes de lucht in en zingt een liedje van pompe-repom-pompom.

Hij schiet lekker op en hij schrikt bijna als hij de eerste huizen van de stad ziet. Nu is hij er bijna. Nog één weiland oversteken. Er grazen koeien en er loopt een paard. Ze horen bij een boerderij waar hij vroeger wel eens kwam. Dan praatte hij met de boer en de boerin schonk hem een kommetje koffie in.

Als hij daar eerst eens naar toe ging. Hij klimt op een dijkje, maar dan blijft hij verschrikt staan. De boerderij is er niet meer. Zou die afgebrand zijn?

Dan moet hij maar verder. Opschieten Kobus, voor je het weet is het donker.

Hij loopt een klein weggetje af en dan komt hij aan een nieuwe weg, die er vroeger niet was. Oei, wat is het daar verschrikkelijk druk. Hoe zal hij ooit aan de overkant komen? Wat een auto's! Ze zoeven in een razende vaart aan hem voorbij, de ene na de andere, er is bijna geen openingetje tussen.

In de berm in het hoge gras blijft hij staan. Zoef, zoef, steeds meer auto's. Zal hij het wagen er tussendoor te glippen? Hij kan hard lopen. Als hij nu wacht tot die grote vrachtauto voorbij is en dan roetsie, naar de overkant? Als hij blijft wachten komt hij er nooit.

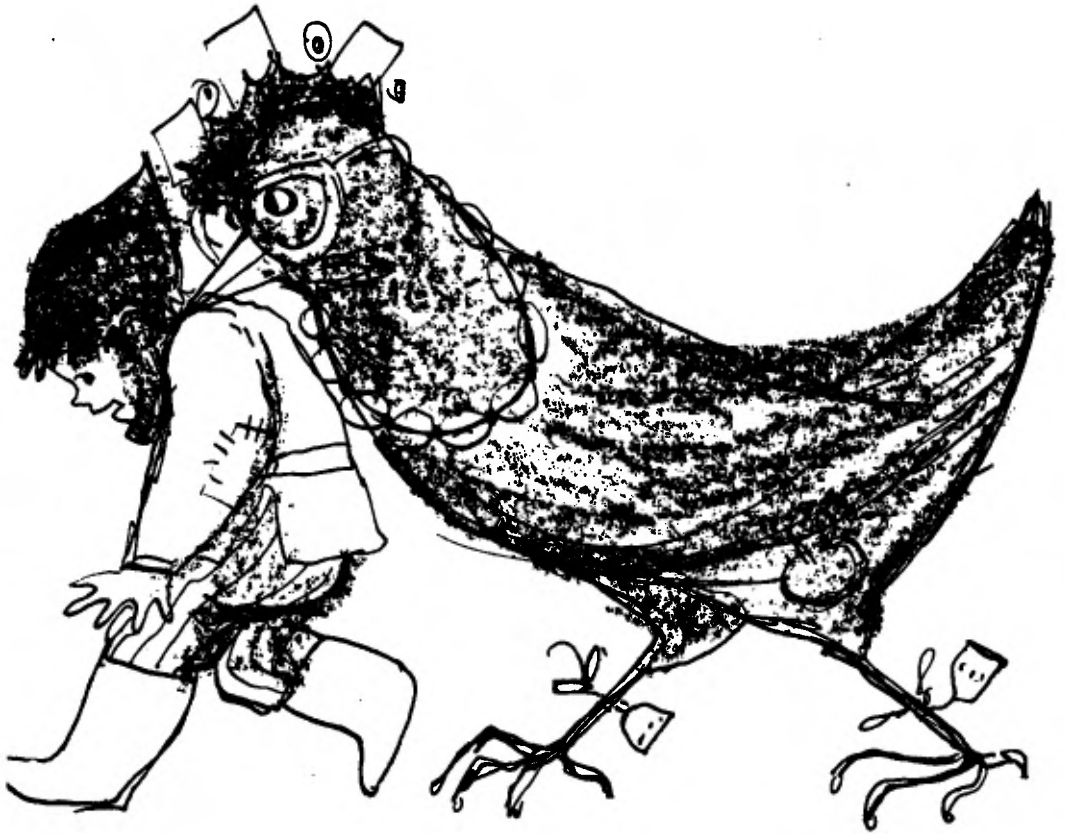
Nog één auto... nog één... ja, hij doet het. Hij neemt een aanloopje van twee stappen en dan... daar gaat hij...

"Hela! Wat moet dat daar? Moet je overreden worden?"

Kobus schrikt zich een hoedje. Net als hij over de drukke verkeersweg wil rennen wordt hij in zijn kraag gepakt. Hij voelt een harde snavel in zijn nek en zonder dat hij zich verweren kan wordt hij opgetild. Hij zweeft hoog in de lucht, zijn voeten raken de grond niet meer. Hij knijpt zijn ogen stijf dicht.

"Help! Help!" schreeuwt hij. "Hellup!" Hij spartelt met handen en voeten. "Laat me los! Laat me los!"

"Daar dan," zegt de stem. En boem, dan komt Kobus terecht in de greppel naast de weg. Middenin de brandnetels. Au, wat branden die gemeen.

''Schreeuwlelijk met je 'laat me los' en 'help','' zegt de stem boos.
''Ik heb je geholpen en ik heb je losgelaten. Maar als ik je niet gepakt had was je nu hardstikke dood geweest, weet je dat wel? Zomaar een weg over te steken. Heb je nooit gehoord van zebrapaden?''
Nee, daar heeft Kobus nog nooit van gehoord. En hij wordt vreselijk bang van die stem. Hij durft bijna niet overeind te krabbelen. Dan ineens hoort hij kleine belletjes rinkelen en als hij door de kiertjes van zijn oogharen kijkt ziet hij spiegeltjes en gekleurde kraaltjes.
''Jij bent... u bent...''
''Jawel, ik ben Kwiebus.''''
''Rare kwiebus,'' zegt Kobus.

''Dat is nu mijn dank. Dan help je mensen en uit dankbaarheid noemen ze je raar. Mooi is dat.''

Dat is mij ook vaak overkomen, denkt Kobus. Nooit een bedankje. En om het goed te maken zegt hij: ''Welbedankt Kwiebus, dat je mij aan de overkant gebracht hebt. Nu ga ik maar eens verder. Dag en de groeten.''

''Hela, wacht eens even, zo zijn we niet klaar. Je moet toch zeker ook weer terug als je in de stad geweest bent? Hoe wil je dan over de drukke weg komen?''

''Ik ga niet meer terug,''' zegt Kobus somber. ''Nooit meer.''' De vreemde vogel schudt zo hard met zijn kopje en zijn veren dat het wel een concert lijkt.

''Je moet nooit nooit zeggen, Kobus,''' zegt hij wijs. ''Leer dat van mij. Waarom denk je dat je nooit meer terug wilt?''

''Als je met me meeloopt zal ik het je vertellen,''' antwoordt Kobus. ''Ik heb geen tijd om stil te blijven staan.'''

Dat wil Kwiebus wel.

''Je moet weten,''' vertelt Kobus, en hij stapt flink door, ''dat ik vroeger in de stad heb gewoond.'''

Dan vertelt Kobus zijn hele verhaal. Van vroeger, van het hondenhok van de boer. Van het mooie huisje dat hij ervan gemaakt had en van de brand. Ook van alle dieren in het bos, die zijn vrienden waren.

''Vrienden?'' Daar moet Kwiebus diep over nadenken. ''Wie loopt er nou bij zijn vrienden vandaan? Hadden jullie dan trammelant?''

''Natuurlijk niet.'''

''Wat was er dan? Waarom ben je dan weggelopen?''

Het is heel wonderlijk, maar nu Kobus rustig nadenkt nu weet hij eigenlijk niet eens meer waarom hij vanmiddag zo boos is geworden. Alleen omdat hij geen huis heeft?

''Hoor eens even,''' zegt de vreemde Kwiebus, ''dan kan de halve wereld wel boos zijn.''' Hij klopt Kobus met een vlerk op de schouder, zijn belletjes rinkelen fijn. ''Weet je wat jij moest doen? Je moest maar met mij meegaan. Bij ons is wel een plaatsje voor je.''

''Ha ha, dat is een grapje.''' Kobus kan nu toch weer lachen. ''Je denkt toch niet dat ik in een nest hoog in een boom ga wonen?''

''En jij denkt toch niet dat ik in een nest woon?''

''Vogels wonen altijd in nesten.''

''Behalve ik dan,''' zegt Kwiebus. ''Ik woon in een prachtig groot hol

onder de grond met een heleboel andere vogels en viervoeters.” Kobus schrikt geweldig. ”Onder de grond, mij niet gezien.” Nu weet Kobus ook ineens weer waarom hij uit het bos is weggegaan. ”Ik woonde in het hol van Melis, de das. Brrr, altijd in het donker.” Kwiebus lacht. ”En wij wonen in een verlaten vossehol. Gezellig en knus. Wij willen nooit weer ergens anders wonen.”

”Ha ha, nu zeg je het zelf. En tegen mij heb je gezegd dat ik nooit nooit moest zeggen, ha ha.”

De vogel Kwiebus knikt goedkeurend. ”Je bent snuggerder dan ik dacht. En nu zal ik je vertellen waarom ik wat graag mijn nest voor dat hol geruild heb. In een hol waait het nooit, het regent er nooit en het vriest er niet. Daarom.”

”Maar het is er wel donker,” kan Kobus niet nalaten te zeggen.

”Donker? Niks hoor. We hebben overal lampjes en kaarsen. Het kan niet fijner. En als ik er behoefte aan heb vlieg ik een eindje. Hoog in de lucht is het stil, daar kom je geen mensen tegen. Soms zie ik een vliegtuig. Dan zwaai ik tegen de piloot. Als je wilt neem ik je wel eens mee op mijn rug.”

Het klinkt wel erg prettig en Kobus vraagt: ”Is daar bij jullie wel een kamertje voor mij?”

Kwiebus schudt zijn kop. Zijn kralen tinkelen tegen elkaar. Nee, een apart kamertje is er niet voor Kobus. Alle vogels en viervoeters wonen met elkaar in het grote hol. Zomaar door elkaar heen.

”Dat is niks voor mij,” zegt Kobus. ”Ik heb een kamertje voor mij alleen nodig. Waar ik mijn eigen bed neer kan zetten en mijn schommelstoel. En mijn eigen kachelkje, waar ik altijd soep op kook. Nee Kwiebus, het is erg vriendelijk van je aangeboden, maar dan ga ik toch maar naar de stad, naar mijn vroegere huisje in de Nauwe Steeg.”

Kwiebus schrikt. ”Zei je de Nauwe Steeg? Maar die bestaat niet meer.” Kobus zet grote ogen op. Onzin. Nu is die vreemde vogel danig in de war. Een straat houdt toch zomaar niet op te bestaan? Zijn straat is er altijd geweest en die zal er altijd blijven.

”Die malle Kobus,” lacht de vogel.

Kobus wordt boos. Hij houdt er niet van als iemand hem uitlacht.

”Wat is er mal aan mij?”

”Man, jij denkt nog in het jaar nul. Vroeger, ja, toen was een straat een straat en een steeg een steeg. Toen bleef alles zoals het was. Maar

nu? Nu moeten overal nieuwe kantoorgebouwen en nieuwe stations komen. En als daar geen plaats voor is breken ze oude straten en huizen af, snap je?"

Nee, daar snapt Kobus niets van. Dat mag toch zeker zomaar niet? De vogel trekt zijn vleugels in, de belletjes rinkelen. "Ik vind ook dat het niet mag, maar het gebeurt toch. En omdat er een nieuw station moest komen voor de treinen moest de Nauwe Steeg verdwijnen."

"Dat rijmt," lacht Kobus. Maar even later lacht hij niet meer. Als de Nauwe Steeg er niet meer is, waar moet hij dan naar toe? Hij wordt helemaal verdrietig en om na te denken gaat hij op een paaltje zitten. Zonder dat hij het wil rollen er dikke tranen over zijn wangen. Hij likt ze op met zijn tong, ze zijn vies zout.

"Huil je, Kobus?"

"Natuurlijk niet," bromt Kobus.

Kwiebus wipt een paar maal van zijn ene poot op de andere. "Waarom natuurlijk niet? Van mij mag je best een deuntje huilen. Huilen mag. Je lacht toch ook als je plezier hebt? Nou dan, dan huil je als je verdriet hebt. En ik kan me best voorstellen dat iemand huilt als hij niet weet waar hij naar toe moet."

"Dus je lacht me niet uit als ik huil?"

"Ben je betoeterd?"

"Dan doe ik het even." En een paar minuten lang snikt Kobus erbarmelijk. Dan veegt hij met zijn baard zijn tranen af, nu heeft hij genoeg gehuild, nu moet hij weer nadenken.

"Weet je wat, vriend?" zegt de vogel Kwiebus dan en Kobus wordt warm van binnen omdat iemand hem vriend noemt, "weet je wat? Je gaat met mij mee. Je zult wel moe zijn en je zult wel honger hebben. Bij ons is voor iedereen een kussen om op te zitten en een bordje om uit te eten. Hoe lijkt je dat? En dan zien we daarna wel verder."

Kobus vindt het een goed plan. Nu is hij niet alleen meer. Kwiebus is vriendelijk, bijna zoals Kokke.

Naast elkaar lopen ze door de greppel. Kobus houdt zijn handen op zijn rug, hij neemt grote stappen. Het is waar, hij is erg moe en hij heeft honger. Maar hoe dichterbij hij bij het onbekende vossehol komt hoe meer plezier hij krijgt. Hij houdt wel van een avontuurtje.

Dan vliegt Kwiebus hem weer over de drukke verkeersweg en dan ineens zijn ze bij een opening in de grond. Niet zomaar een gat, maar een prachtig versierde ingang van het hol. Rondom zijn kleurige

steentjes in het zand gedrukt, er zijn grillig gevormde schelpjes om over te lopen. Net of het een paleis is. Kobus hoort muziek, hij hoort lachen en praten.

"We zijn er, Kobus," zegt de vreemde vogel Kwiebus. "Welkom, Kobus."

Dan steekt Kobus eerst zijn beide beentjes in het gat, dan zijn broek en dan laat hij zich zakken. Zijn armen verdwijnen, zijn hoofd en dan...oh!... dan staat hij in een grote gezellige ruimte. Rondom branden kleurige lantarens, ze draaien in het rond. Er is vrolijke muziek, een paar vogels dansen, ze zwaaien met armen en benen. Nou ja, eigenlijk met vlerken en poten.

Wat is het hier heerlijk, denkt Kobus.

Het geheim

Alle vreemde vogels en viervoeters zitten met hun bordje op de grond. Kobus eet zijn buikje vol. Dan moet hij afwassen en als dat gedaan is danst hij met de andere dieren. Kwiebus ziet hij niet meer en als hij vraagt waar die gebleven is, zeggen de anderen dat hij even een boodschapje moest doen. Even ergens naar toe. Maar Kobus hoeft niet bang te zijn dat hij niet terug komt. Kobus is helemaal niet bang. Iedereen is zo aardig voor hem, en het is zo gezellig, dat hij helemaal vergeet dat hij in een hol onder de grond is. Hij krijgt ook een snoer kralen om zijn hals, dat staat geinig. Een meisje viervoeter duwt spiegeltjes in zijn baard en een jongen doet glinsterende bandjes om zijn armen.

Kobus grinnikt. Zo moest Kokke hem eens kunnen zien. Of meester Uil. Oei, die zou vast zeggen, dat het niet passend was voor een oud mannetje als hij.

Een uur lang geniet Kobus volop. Dan komt Kwiebus binnen.

"Hoe vind je het bij ons?" vraagt hij. "Wil je blijven?"

"Ik vind het fijn," zegt Kobus. "Maar blijven? Dat weet ik niet. Het zal wel moeten, denk ik."

"Moeten is dwang en huilen is kindergezang," zegt Kwiebus. Hij rust uit van de vliegtocht die hij net gemaakt heeft. Als de anderen hem vragen waar hij dan wel geweest is, zegt hij: "Dat is mijn geheim." Dan vragen ze niet verder. Iedereen mag zijn geheimen hebben.

Die nacht blijft Kobus bij de vreemde vogels. Hij begrijpt het zelf niet, maar hij slaapt als een roos. En als hij wakker wordt en de nieuwe dag begint kan hij wel zingen, zo blij is hij.

"Als je mijn geheim wist was je nog veel blijer," zegt Kwiebus. Kobus doet of hij niet nieuwsgierig is en Kwiebus vraagt: "Wil je dat geheim niet graag weten?"

"Nee," zegt Kobus, "want dan is het geen geheim meer."

"Je bent echt snuggerder dan ik dacht," zegt Kwiebus nog eens. Er is weer veel muziek, de vogels pietekozen een beetje met elkaar en Kobus voelt zich helemaal op zijn gemak.

Dan vraagt Kwiebus: "Kobus, als jij nu eens een nieuw huisje had,

zou je dan blij zijn?"

"Je kunt even goed vragen of ik blij zou zijn als ik... als ik..."
Kobus weet niets geweldigers te bedenken dan een nieuw huisje.

"Ik zou een groot feest geven," zegt hij dan. "Met lampions en lekkere hapjes. Met slingers en visnetten. Misschien wel met feesthoedjes en toeters. Maar ik heb geen huisje. Dus geef ik ook geen feest."

"En als je nu eens wél een feest gaf, zou je ons dan ook allemaal uitnodigen?"

"Vast en zeker."

"Ook als alle dieren van het bos ons maar een vreemd volkje vonden, waar ze niet mee om wilden gaan?" hield Kwiebus aan.

"Je vraagt rare dingen. Jullie zijn nu toch ook mijn vrienden geworden? Nou dan. Ik zou jullie allemaal vragen om mee feest te vieren. Maar ik heb geen huisje, ik kan het gemakkelijk zeggen."

"Maar als je nu eens..."

"Je doet akelig geheimzinnig," zegt Kobus.

"Ja, dat hoort bij een geheim."

Kobus blijft de hele dag. En als hij even tijd heeft om na te denken, denkt hij dat hij hier best zou willen wonen.

En toch... toch...

Ja, het is waar, toch mist hij zijn oude vriendjes. In het bos was het toch ook fijn. Niet dat hij nu zou willen dat er eentje ziek werd, maar als dat zo was kon hij helpen. Nu hebben ze niemand.

Maar dan slaat hij weer eens op de trommel die een viervoeter hem heeft gegeven, hij draait een fleurig lampionnetje om en om, zodat er lichtjes langs de muur flitsen. En hij zingt een liedje. Niet van pompere-pom-pom-pom, want dat hoort bij het bos. Maar van tralier-trala jipsie hopsasa.

Dan hoort hij bij de ingang iemand roepen: "Hallo! Is Kobus daar?" Zijn hart begint te bonzen. Wie roept hem?

Eén van de vogels gaat naar de ingang. "Jawel, Kobus is hier. Wat moet je van hem?"

"Ka ka..."

O, denkt Kobus, het is Kokke. Mijn eigen vriend Kokke. En hij springt van het kussen en met de trommel nog in de hand gaat hij naar buiten.

"Ka ka... Kobus... wat ben ik blij dat ik je gevonden heb, want..."

Maar dan zegt Kokke niets meer. Hij kijkt verbaasd naar de spiegel-tjes in Kobus' baard, naar het prachtige snoer kralen en naar de trommel. Hij kan het bijna niet geloven dat dat Kobus is.

"Vooruit!" zegt Kwiebus plotseling ongeduldig. Hij staat voor Kokke en trekt een gezicht van 'opschieten, joh' "Zeg maar wat je komt doen."

"Ik kom vragen of Kobus meegaat," zegt Kokke.

"Nee hoor, Kobus wil niet mee. Die blijft hier. Voorgoed," zegt Kwiebus. "Zo is het toch, hè Kobus?"

"Ja... nee..." stottert Kobus. "Ik weet het niet. "Ja... nee..."

''De dieren hebben je nodig, ka ka,'' krast Kokke.

Dan hoeft Kobus zich niet lang te bedenken. Vlug zet hij zijn muts op en hij pakt zijn pijpje. ''Vlieg maar vast vooruit, zeg maar dat ik er aan kom,'' zegt hij.

Hij ziet niet dat Kwiebus en Kokke nog even samen smoezen, dat ze tegen elkaar knipogen. Hij heeft het te druk. Alle vreemde vogels moet hij dag zeggen. De kralen en de spiegeltjes mag hij houden, zeggen ze.

Dan gaat hij naar Kwiebus. ''Welbedankt voor alles,'' zegt hij. ''Alleen weet ik nu je geheim niet. Dat vind ik jammer.''

Kwiebus lacht. ''Weet je wat? Wij brengen je met elkaar naar het bos en als je dan je werk gedaan hebt, als je een dier geholpen hebt, dan kun je altijd nog weer met ons teruggaan als je wilt.''

Dat vindt Kobus een goed plan. En in een lange optocht lopen ze met elkaar naar het bos. De vogels nemen hun fluiten en hun andere muziekinstrumenten mee, ze zingen en dansen.

Kobus weet de weg, hij loopt vooraan. Naast hem loopt Kwiebus.

En dan ineens, als ze bij het weggetje zijn waar vroeger Kobus' huisje heeft gestaan, dan...

Kobus kan geen woord meer zeggen. Hij grijpt Kwiebus bij zijn mouw, want daar... waar het weggetje begint... daar staat...

''Dat was nu mijn geheim,'' zegt Kwiebus.

Het is een prachtige ereboog, gemaakt van dennetakken. Er steken vlaggetjes boven uit. En met grote letters staat er op:

WELKOM KOBUS

Wat mooi.

''Moet ik onder de boog doorlopen?'' vraagt Kobus.

''Ja, dat moet! Dat moet!'' hoort hij dan aan alle kanten zeggen. En dan staan ze allemaal om hem heen. Meester Uil en baas Klop, de mollen en de egels, Lampe de haas met zijn moeder en alle kleine Miksekinderen. De kikkers en de eenden, het is een gedrang van jewelste.

''Ga nu verder,'' zegt Kokke en hij geeft Kobus een duwtje. ''Er is meer te zien.''

Kobus loopt een paar stappen op het weggetje en dan geeft hij zo'n harde schreeuw, dat de dieren ongeveer van schrik omrollen.

''Een nieuw huisje! Een nieuw huisje!''

Hij draaft er naar toe en alle dieren en de vreemde vogels en de viervoeters rennen met hem mee. Iedereen wil wat zeggen, iedereen wil zien dat Kobus een nieuw huisje heeft.

Meester Uil vertelt hoe het allemaal gekomen is. Hij vertelt ook dat de planken voor het huisje door Fretje gegeven zijn. Daar is Kobus helemaal stil van.

''En nu is het feest!!!!'' roept Kwiebus.

Ja, beloofd is beloofd.

Het feest

Het wordt een schitterend feest. Het nieuwe huisje wordt helemaal versierd met slingers en lampionnen. Alle dieren krijgen een toeter en een mirliton. Meester Uil heeft nog een vlag, die wordt aan een hoge boomtak gehangen. En de vreemde vogels leren aan de bosdieren hoe ze moeten dansen en plezier maken. Iedereen doet snoeren kralen of eikels om zijn hals en iedereen zingt en maakt muziek. Voor iedereen is er snoep en limonade met een rietje. Het is reuze fijn.

Ze doen spelletjes van

laat ons spelen in de kring
in de kring van Kobus!

en dan moet Kobus in het midden staan. En voor allemaal is er een heel klein kadootje. Een eikel in een mooi papiertje of een gekleurd beukenootje. Een mooi stukje glas waar je door kunt kijken of een kleurkrijtje.

De vreemde vogels vinden het ook een puik feestje, zeggen ze, en ze krijgen er niet genoeg van om te dansen en te springen.

De dieren vertellen nog eens aan Kobus dat Fretje de planken voor het huisje gegeven heeft. Hij is wel niet bij het feest, maar eerlijk is eerlijk, hij heeft wel enorm meegeholpen.

"Haal hem dan op," zegt Kwiebus, "dan hoort hij er ook bij." Maar alle dieren zeggen dat dat niet kan. Stel je voor, een wezel bij al die kleine diertjes. Dan zagen vader en moeder Mikse hun kinderen nooit meer terug. O nee, dat kan niet.

"Als je wilt kan alles," zegt Kwiebus. Hij gaat naar buiten. Hij zal Fretje zoeken en eens met hem praten.

Ver hoeft hij niet te lopen, om de hoek van een dikke boom vindt hij Fretje al. Hij staat te likkebaarden, maar hij kijkt ook wel een beetje sneu.

"Kobus geeft een feest, hè?" zegt hij tegen Kwiebus. "En ik mag er niet bij zijn. En ik heb nog wel twintig prachtige plankjes gegeven." Dan bedenkt Kwiebus iets. Hij begrijpt best dat Fretje het niet kan helpen, dat hij dieren rooft. Dat doen alle wezels. En hij begrijpt ook wel, dat het niets zal helpen als Fretje zich voorneemt het deze keer niet te doen. En toch hoort hij bij het feest. In zijn broekzak vindt

Kwiebus een eindje touw.

''Als ik dat nu eens om je bek bind, dan kun je niet happen,'' zegt hij. Maar dat wil Fretje niet, dan gaat hij nog liever weg.

Dan neemt Kwiebus het mooie sjaaltje dat hij om de hals heeft, het is groen met rode stippen, en dat knoopt hij met een vrolijke strik om de bek van Fretje. ''Is dat niet goed bedacht?'' vraagt hij.

''Het staat jolig, je ziet er nu echt uit als iemand die feest viert en toch is het veilig.''

Alle dieren juichen als Fretje binnenkomt en Kobus is er helemaal blij om.

”Welbedankt voor de planken,” zegt hij, en het rijmt bijna. Het feest duurt tot het donker is. Dan gaan de vreemde vogels naar hun eigen hol en alle bosdieren gaan naar huis. Ze zeggen allemaal dat het een fijn feest was. En ook dat ze elkaar wel eens op gaan zoeken.

En dan is Kobus alleen. Hij is moe geworden. Het valt niet mee voor een mannetje van bijna honderd jaar om zo te dansen en te springen. Om zoveel lawaai om zich heen te hebben. En eigenlijk moest Kobus nu meteen naar bed gaan om uit te rusten.

Maar dat doet hij niet. Hij wil nog eens goed naar zijn nieuwe huisje kijken. En hij wil nog even rustig in zijn goeie, ouwe schommelstoel zitten.

Als hij op en neer schommelt en een pijpje gerookt heeft is hij heel tevreden en gelukkig. Heel even doet hij zijn ogen dicht. Wat is het nu stil.

Dan valt Kobus in slaap. Wel een beetje dom om niet naar bed te gaan, maar hij slaapt heerlijk in zijn schommelstoel.

Dieuwke Winsemius

KOBUS GEEFT EEN FEEST

Op een dag komt Kobus tot de ontdekking dat hij zich niet meer zo erg thuisvoelt in het bos. Zijn de dieren minder aardig tegen hem? Hij besluit op reis te gaan. Hij wil wel 'ns wat zien van de wereld buiten het bos. Daar valt het echter ook niet mee en na verloop van tijd verlangt hij wel weer naar zijn eigen huisje. Hij zou eigenlijk wel een feest willen geven als hij weer thuis zou zijn . . . En zo geschiedt, waarna én Kobus én z'n dierenvrienden weer blij zijn.

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH BV - NIJKERK

ISBN 90 266 3380 7

J.-M. 6-8